

MEDITACE 1. SOBOTY ÚNORA 2016

Hlásání Božího království a výzva k obrácení

Matko, tady jsem!

Jsem u Tebe, u Tvého Srdce, moje Neposkvrněná Matko, v tento jedinečný den, který sis vybrala a určila Ty sama. Je to mé další setkání s Tebou, další první sobota, kdy se chci učit milovat a soucítit s Tvým Bolestným Srdcem. Prosba Tvého Syna je hluboce vryta do mého srdce, a proto na tento konkrétní úmysl budu pamatovat během celé dnešní prvo-sobotní meditace. Když přemýšlím o Tvém připodobňování se Ježíši, troufám si znovu nahlas přiznat, že chci zaplatit za všechny urážky, které ranily Tvé Neposkvrněné Srdce. V tajemství růžence se také my připodobňujeme Kristu a svěřujeme se do Tvé zvláštní mateřské ochrany. Kráčíme-li dál za Tebou a Ježíšem, pak po svatbě v Káně Galilejské, nyní nasloucháme hlásání Ježíše o Božím království a slyšíme již Jeho volání k obrácení.

Evangelista Matouš připomíná, že se splňují slova proroka Izaiáše a dodává: *"Lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu a smrti."* Od této chvíle začal Ježíš kázat a říkat: „*Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.* "

Tolik staletí očekávání, tolik nádherných proroctví a předpovědí a ejhle nyní se vyplňují v Ježíši Kristu, stávají se tělem všem. Jako maják na moři pro ztroskotance, jak záře osvětleného okna pro ztracené v temném lese, která zvěstuje radost a naději pro záchranu.

Každý z nás si dobře pamatuje, jak horníci uvěznění v podzemí v dole na měď v Atacamě (Chile) v roce 2010 také s nadějí očekávali zázrak; oni věřili, že slova zaznívající ze zemského povrchu nejsou jen chvilkovou útěchou, ale předzvěstí skutečné pomoci. Slyšeli jasně zvuky vrtáku, který dával znamení a jako prorok je mobilizoval, aby vytrvali. Pravděpodobně čím blíže byly zvuky, tím více se jim zrychloval srdeční tep a rostla naděje na přežití. Čím pro ně musel být pohled na kabinu, která je měla dostat na povrch; můžeme si to vůbec představit? S celým světem jsme se radovali, když se objevila kabina na povrchu postupně s dalšími horníky. Pomoc přišla, očekávaný zázrak se stal skutečností!

Jestlipak se objevil alespoň paprsek takové radosti, když se narodil Ježíš? Byla Kristova slova přijata podobným způsobem jak přes tolik staletí slíbený Mesiáš? Proroctví se naplnilo, stal se zázrak, a jak odlišně přitom lidé reagovali. Chtělo by to vykřičet, to přece na Něho čekáte, Jeho vyhlížíte, po Něm touží vaše srdce! Matko, copak také dnes Tvoje Srdce nezakouší bolest, když ve skutečnosti každé lidské srdce touží po Bohu a místo k Ježíši se obrací k různým modlám?

Svatý Jan Pavel II. varoval a učil s odkazem na církve v Evropě často vystaveným pokušení uhasit naději. Zdá se, že doba, ve které žijeme a související problémy, jsou obdobím zmatku. Tolik lidí působí dojmem, že jsou dezorientovaní, nejistí, bez naděje - stav myslí mnoha křesťanů je podobný. Četné znepokojivé náznaky se objevily na počátku třetího tisíciletí na obzoru evropského kontinentu, který "ačkoli je plný znamení a svědectví víry a jeho společnost

nepochybně žije ve větší svobodě a je více sjednocena, trpí následky devastace, kterou učinila jak dávná tak i nedávná historie v nejhlubších tkáních jeho národů často budících rozčarování. "

Po celá staletí očekáváme Ježíše a znovu každý rok prožíváme nepochopitelné tajemství Vánoc a Velikonoc; vyznáváme svoji víru, posloucháme slova evangelia a tak i učení Ježíše. Můžeme tedy říci, že jsme ztraceni, když máme lucernu, která nám udává směr a osvětluje cestu? A přece! Dlouhá léta komunismu, a později materialistického ateismu Západu učinila velký zmatek v lidských srdcích. Jestliže Bůh, Stvořitel nebe a země, který je Pánem času a věčnosti, dal člověku přikázání, jako projev své vůle a moudrosti, můžeme s nimi diskutovat? Může člověk říkat, že se časy změnil, on sám se také změnil, a proto je třeba změnit také Boží zákon? Jak často člověk klade nejen tyto otázky, ale ve skutečnosti je staví jako požadavky. Člověk cítí vnitřní neklid a se sv. Augustinem vyznává: "Stvořil jsi nás Bože (...) směřujeme k Tobě. Nepokojné však bude naše srdce, dokud nespočine v Tobě ", ale nerozpozná jako znamení úzkosti potřebu Boha. Ateismus pronikl do srdcí lidí a nese ovoce, protože lidé dnes učinili sami sebe bohem. Sami se snaží uspokojit hlad po Bohu, ale bohužel ten hlad vykládají pouze v rozměrech dočasnosti. Hledáme Boha, ale jaký je ten náš Bůh? Často to není Bůh Zjevení, ale vytvořený lidskými touhami a představami. Hledáme Boží vedení, ale přejeme si, aby bylo v souladu s naším očekáváním. Je tedy možné být více ztracen, než jsme v současné době my?

Matko Vtěleného Slova, po staletí meč proniká celým Tvým srdcem, protože se neustále opakuje ten zvláštní mechanismus zatracení člověka.

Nastala "Plnost času". Hle, vyvolený národ, předávající si z generace na generaci jako neocenitelný poklad výroky proroků o Mesiáši, stává se hluchý na jeho slova, slepý na jeho znamení. A navíc, jak evangelista Marek píše: "Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali o Ježíši: *Je posedlý Belzebubem. Ve jménu knížete démonů vyháni demony.*" (Mk 3: 22-23). Možná, že očekávali jiná slova, a ne volání k pokání, obrácení, či skoncování s hříchem! Postoj opozice, nicméně, je tak hluboký, že židé nejenže nerozeznají čas jejich navštívení, ale navíc chtějí Ježíše svrhnout ze skály, aby ho zabili. Co Srdce matky cítí v takové chvíli? Určitě strach o život svého vlastního dítěte - a to je málo? Nevkrádá se do Tvého Srdce rovněž pokušení pochybnosti či touha zachránit svého Syna za každou cenu, přestože jsi dříve vyslovila "fiat"? Neměla by se mateřská láska domáhat rovněž práv na svého syna? Určitě jsi prožila mnoho velkých bolestí a pokušení, ale Tvoje "fiat" zůstalo svaté.

Matko Bolestná, naslouchám pozorně tlukotu Tvého Srdce a učím se od Tebe milovat Ježíše a zároveň důvěřovat Boží vůli. Doufám, že tímto způsobem Ti pomůžu zmírnit utrpení, které máš. Stala ses Matkou Ježíše Krista; toužíš dávat svého Syna světu neustále. Mám pocit, že největší starostí Tvého Neposkrvněného Srdce je věčná spása všech lidí, protože bezmezně důvěřuješ Bohu a plníš Jeho vůli. To znamená, že utrpení, které prožíváš, není důsledkem pochybností či nerozhodnosti, ale lásky ke svým dětem, které nechtějí přijmout Boha, který se pro ně stal člověkem.

Matko Ježíšova a Matko moje! Jestlipak lidé pochopili slova Tvého Syna, která najdeme v evangeliu sv. Marka? "Tu přišla Ježíšova matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup, když mu řekli: *Hle Tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a*

hledají tě. Odpověděl jim: Kdo je má matka a moji bratři? Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho a řekl: Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka." Maria, a proto nejsi jen Ježíšovou Matkou tělesnou, ale také duchovní. Kdo ve skutečnosti je hoden většího uznání, že plní vůli Boží, než Ty, Matko, která jsi vyslovila "fiat" při zvěstování. Uvěřila Jsi slovům, že se staneš Matkou Božího Syna; řekla Jsi Bohu "ano" a souhlasila Jsi s cestou, která mohla vést k obvinění z porušení manželského slibu a kamenování. Souhlasila Jsi s Boží vůlí bez jakéhokoli potvrzení znamení; zůstala Jsi se svým tajemstvím úplně sama, zůstaneš až do konce věrná a pokorná služebnice Páně. Nesvívá dnes Tvé Srdce ještě větší bolest, když my - Tvé děti - říkáme, že jako křesťané jsme bratry Ježíše, a nechceme přitom plnit jeho vůli? Jako křesťané jsme rozděleni, jako by Kristus byl rozdělen, a dokonce pochybujeme o Božích přikázáních, čili o vůli Boží. Proto každý, kdo tak činí, přetrhává vazby, které ho spojují s Ježíšem. Může být matka lhostejná, když její vlastní dítě se jí vzdává, když přetrhává rodinné vazby a jde do neznáma?

Děkuji Ti, Matko, že mě vedeš k Ježíši, že slyším Jeho slova. Tvoje přítomnost mi dává hlubší porozumění významu učení Krista a přijetí Jeho vůle. Když vidím Tebe, Matko, vím, že je to možné. Začínám chápat, jak důležitá je Tvoje přítomnost v mém životě, když naslouchám Ježíšovým slovům z evangelia sv. Marka: *"Ježíš opět začal učit u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď na moři; posadil se v ní a celý zástup byl na břehu. Učil je mnohému v podobenstvích. Ve svém učení jim řekl: Slyšte! Vyšel rozsévač rozsévat. Když rozséval, padlo některé zrno podél cesty; a přiletěli ptáci a sezobali je. Jiné padlo na skalnatou půdu, kde nemělo dost země a ihned vzešlo, protože nebylo hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože nemělo kořen, uschlo. Jiné zase padlo do trní, trní vzrostlo, udušilo je, a zrno nevydalo úrodu. A jiná zrna padla do dobré země a vzcházela, rostla, dávala úrodu a přinášela užitek třicetinasobný i šedesátinasobný i stonásobný. A řekl: Kdo má uši k slyšení, slyš!"* (Marek 4: 1-8).

Církev připomíná, že při naslouchání slov evangelia v liturgii, pociťujeme, jako by to mluvil Kristus sám. Také dnes tedy Kristus učí, ale slyší jeho dnešní děti učitelův hlas? Jako naše Matka dobře víš, jak moc potřebujeme Boží slovo, a přitom se krmíme pouze slovem lidským. Místo toho, abychom naslouchali Tvému Synu, nasloucháme světu. Jak často se připomíná dětem, aby poslouchaly své rodiče: otce a matku. Jako děti Boží na to ale často zapomínáme. Matko, ve svých zjeveních nám po celá staletí neustále připomínáš, abychom se obrátili k Ježíši, ale jsme poslušni Tvým výzvám? Ve Fatimě Jsi ukázala, kolik lidí jde do věčného zatracení, kolik Tvých dětí jde do pekla. Tvé Neposkrvněné Srdce, Srdce Matky, však chce zachránit všechny. Matko, začínám hlouběji chápat Tvoji bolest; Tvoje děti tak často setrvávají v hříchu, nemají nastavené uši na Ježíšova slova vyzývající k pokání a obrácení. Matko, prosím, veď mě k Ježíši, abych vždycky pozorně naslouchal Jeho slovům. Věřím, že když takto činit budu, rychleji se rozejdu s hříchem, a tím také potěším Tvé Neposkrvněné Srdce. Sám tak najdu pravé štěstí, a také zmírím bolest, která je ve Tvé duši a Tvém Srdci.

Neposkrvněná Matko, děkuji Ti za tuto chvíli strávenou u Tvého Srdce!

Ave Maria!